

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **H. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 11 A 149/2016 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 11 A 149/2016 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba, v níž se domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný nerozhodl o její žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podala jako přílohu své stížnosti dne 9. 12. 2015 na Zastupitelském úřadu v Hanoji.

[2] Předmětem sporu je otázka, zda žalovaný byl či nebyl v posuzované věci nečinný.

[3] Žalovaný k žalobě uvedl, že dne 9. 12. 2015 podala stěžovatelka na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vízum nad 90 dnů za účelem podnikání, která byla pracovníkem zastupitelského úřadu přijata k dalšímu řízení. Doprovázející zástupce po skončení tohoto úkonu podal stížnost společně s přílohou v podobě žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, aniž by tato žádost byla kdykoliv předtím předložena k podání. Tuto stížnost velvyslanectví neshledalo jako důvodnou a zaslalo zpět s originály příloh, které byly ke stížnosti předloženy. O podané žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny se žalovaný dozvěděl až v září 2016, kdy také dne 9. 9. 2016 zahájil řízení pod č. j. OAM-27854/DP-2016, a to na základě dokumentů, které měl k dispozici. Dne 13. 9. 2016 zaslal žalovaný zástupci stěžovatelky výzvu k odstranění vad podání a usnesením z téhož dne bylo řízení přerušeno. Žalovaný činí nezbytné úkony ke zjištění skutečného stavu věci, aby mohl o žádosti rozhodnout, nebyl a není nečinný. Navrhoval podanou žalobu zamítnout.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Byl si vědom judikatury, ze které plyne, že v případě skutkově obdobných, tj. kdy byla žádost o udělení pobytu podána jako příloha stížnosti na nesprávný postup na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a posléze zástupci žadatele vrácena spolu s vyřízením podané stížnosti, je nutné považovat řízení o žádosti vydání povolení k pobytu na území České republiky za zahájené tím, že se tato žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu. Byl si vědom též judikatury, podle níž za vyřízení žádosti odpovídá žalovaný správní orgán, a to i v situaci, kdy je žádost podána na velvyslanectví, přičemž se nedostala do dispozice rozhodujícího orgánu. Přesto se ochrany proti nečinnosti, spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti, lze domáhat právě proti tomu správnímu orgánu, jemuž toto rozhodnutí přísluší, tedy proti Ministerstvu vnitra (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015 – 34, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 – 22, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014 – 48).

[5] Důvodnost podané žaloby je však vždy nutné posuzovat ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem a nelze se omezit pouze na mechanické zjištění, že o podané žádosti o povolení k pobytu dosud nebylo žalovaným správním orgánem rozhodnuto. Pouhá skutečnost, že nebylo rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě, neznamená vždy automaticky nutný závěr o nečinnosti správního orgánu, a to zejména tehdy, jestliže správní orgán činí úkony, které jsou potřebné pro vydání meritorního rozhodnutí.

[6] Skutková situace v posuzovaném případě se odlišuje od případů judikovaných Nejvyšším správním soudem (viz bod 4). Žalovaný správní orgán poté, kdy se dozvěděl o podání žádosti, vyzval stěžovatelku k odstranění vad podané žádosti a řízení přerušil. Usnesení o přerušení řízení v této věci nelze považovat za účelové. Je zřejmé, že žalovaný bezprostředně poté, kdy se dozvěděl o podané žádosti, vyzval stěžovatelku k předložení dokladů, které musí být podle zákona k žádosti přiloženy, resp. dokladů, bez nichž nelze opodstatněnost žádosti o vydání povolení k pobytu věcně posoudit.

[7] V souladu s výše uvedenou judikaturou lze sice akceptovat skutečnost, že řízení o žádosti stěžovatelky bylo zahájeno v okamžiku, kdy se tato žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu a to, že odpovědnost za nečinnost nese žalovaný; na druhé straně nelze přehlédnout, že žalovaný činil úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé bezprostředně po informaci o podané žádosti. Je sice pravdou, že úkony nečinil ihned,

pokračování

jakmile byla žádost podána, pro posouzení důvodnosti podané žaloby považuje městský soud za rozhodnou skutečnost, že žalovaný úkony učinil ihned poté, kdy se dozvěděl o jejím podání.

[8] Městský soud uvedl, že je nepochopitelné, že se stěžovatelka o osud své žádosti, kterou dle svého tvrzení podala dne 9. 12. 2015, začala zajímat až v září 2016, tedy zhruba poté, kdy zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí o její žádosti marně uplynula [§ 169 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], ačkoli jí nejméně ode dne doručení sdělení zastupitelského úřadu ze dne 5. 2. 2016 muselo být zřejmé, že jí byla žádost v originále vrácena a nebyla postoupena příslušnému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

[9] Za této situace městský soud neshledal důvody pro to, aby žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti stěžovatelky, když je zřejmé, že žalovaný bez ohledu na podanou žalobu (žaloba podána dne 12. 10. 2016) činil úkony k tomu, aby soustředil požadované podklady pro své rozhodnutí. Časový odstup od následně činěných úkonů ani od předložení požadovaných dokladů není ve vztahu ke dni rozhodnutí soudu v této věci natolik výrazný, aby – i s ohledem na délku lhůty, stanovené zákonem pro rozhodnutí – městský soud shledal na straně žalovaného průtahy či nečinnost. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán, nadřízený žalovanému, nečinnost žalovaného deklaroval rozhodnutím o opatření proti nečinnosti, z něhož by soud musel vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsudek městského soudu považuje za nepřezkoumatelný.

[11] Městský soud konstatoval, že stěžovatelka podala svou žádost dne 9. 12. 2015, lhůta 270 dnů pro vydání rozhodnutí marně uplynula, a že podala návrh na opatření proti nečinnosti, kterému nebylo vyhověno. Městský soud přes výše uvedené skutečnosti žalobu zamítl s odůvodněním, že žalovaný poté, co se dozvěděl o podání žádosti stěžovatelky, začal činit úkony k soustředění podkladů pro své rozhodnutí. Tyto závěry městského soudu považuje stěžovatelka za nesprávné, protože dle ní byly splněny všechny zákonné předpoklady dle § 79 s. ř. s. Městský soud neměl žádný zákonný důvod žalobě nevyhovět.

[12] Skutečnosti, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, tedy že žalovaný nevěděl řadu měsíců o podání žádosti a posléze, co se o ní dozvěděl, začal činit úkony; měl správně zohlednit při stanovení délky přiměřené lhůty pro rozhodnutí, kterou by žalovanému stanovil. Městský soud neochránil dotčené právo stěžovatelky na rozhodnutí správního orgánu v zákonné lhůtě, neposkytl jí ochranu proti postupu orgánů veřejné moci a umožnil další trvání negativních důsledků. Stěžovatelka se tak ocitla zcela bez ochrany svého práva zaručeného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. na projednání věci bez zbytečných průtahů. V důsledku napadeného rozsudku se nachází v situaci, kdy

přiměřená lhůta pro rozhodnutí stanovená zákonem dávno uplynula a městský soud ji odmítá poskytnout právní jistotu ohledně vyřízení její věci stanovením nové lhůty pro rozhodnutí žalovaného rozsudkem. Tento stav je v rozporu se základními zásadami demokratického státu.

[13] Stěžovatelka reagovala na tvrzení městského soudu uvedené na str. 4 odst. 4 napadeného rozsudku, k němuž uvedla, že její vlastní postup v řízení je pro rozhodování soudu relevantní pouze z hlediska § 71 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž toto ustanovení není možné v posuzovaném případě aplikovat, protože nedodržení lhůt ze strany žalovaného nezpůsobila.

[14] Nesouhlasí, že by se o svou žádost zajímala až v září roku 2016. Uvedla, že samotnému městskému soudu musely být známy obdobné případy, kdy žalovaný do srpna 2016 vždy argumentoval, že žádné řízení o žádosti neexistuje, že za nečinnost je odpovědné Ministerstvo zahraničních věcí atd. Žalovaný změnil svůj přístup na základě závěrů Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že registrace v tzv. systému Visapoint není podmínkou pro zahájení řízení a že i žádost o pobyt podaná společně se stížností na jednání Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji má za následek zahájení řízení. Do té doby účastníkům řízení včetně stěžovatelky nezbývalo než čekat na uplynutí lhůty pro rozhodnutí a poté se domáhat soudní ochrany, protože rovněž i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zastávala názor, že správní řízení nebylo zahájeno a žádné opatření nevydávala.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že nebyl a není nečinný. Koná nezbytné úkony k tomu, aby mohl v posuzované věci rozhodnout. Podaná žaloba není důvodná, jelikož ze správního spisu nevyplývá, že by Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nečinnost správního orgánu deklarovala rozhodnutím o opatření proti nečinnosti, což vyplývá ze spisového materiálu a z napadeného rozsudku. Žalovaný odkazuje na správní spis a napadený rozsudek, se kterým se v plném rozsahu ztotožňuje.

[16] Stěžovatelka napadala žalobou potenciální nečinnost správního orgánu ve věci rozhodnutí o dlouhodobém pobytu na území ČR, přičemž uvedené doplnil popisem skutkového stavu věci tak, jak jej zjistil městský soud.

[17] Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými zákony, řízení o žádosti zahájil ihned poté, co se o podané žádosti dozvěděl, tudíž dle jeho názoru nebyla stěžovatelka krácena na svých právech a právních jistotách. Správní orgán konal a koná úkony, které vedou k vydání rozhodnutí ve věci samé. Tvrzení o porušení práv se v dané situaci jeví jako nepřiměřené. Stěžovatelka nepochybně věděla, že žalovaný v její věci nevede žádné řízení, a to na základě již té skutečnosti, že originál žádosti včetně příloh spolu s vyřízením její stížnosti jí Zastupitelský úřad v Hanoji vrátil zpět. Toto řízení pak zahájil správní orgán až 9. 9. 2016, kdy se o této okolnosti dozvěděl a vyžádal si od zástupce stěžovatelky všechny potřebné podklady. Zdůraznil, že městský soud mu přisvědčil, že v posuzovaném případě nebyl a není nečinný.

pokračování

[18] Námitky v kasační stížnosti shledává zcela nedůvodnými a přiklání se k napadenému rozsudku. Navrhuje, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta pro její nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[21] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Napadený rozsudek považuje soud za dostatečně a přesvědčivě odůvodněný.

[22] Soud přisvědčuje námitce stěžovatelky o nesprávném právním posouzení věci městským soudem.

[23] Městský soud ve svém rozsudku odkazoval mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, kdy uvedl ve vazbě na posuzovanou věc, že ze správního spisu nevyplývá, že by nadřízený správní orgán nečinnost žalovaného deklaroval rozhodnutím o opatření proti nečinnosti, z něhož by soud musel vycházet.

[24] Městský soud zcela přehlédl obecné závěry uvedené v tomto rozsudku, které se týkaly problematiky nečinnosti veřejné správy: „[p]ři posuzování, zda je v konkrétním případě správní orgán nečinný, je nutno vycházet z úpravy správního řádu. Ten vyslovuje v ustanovení § 71 odst. 1 základní požadavek, aby rozhodnutí bylo vydáno bez zbytečného odkladu. Pokud to není možné, § 71 odst. 3 správního řádu stanoví pro vydání rozhodnutí lhůtu 30 dní (od zahájení řízení); z povahy věci tedy není nutně vyloučeno, aby správní orgán byl nečinný ještě i před uplynutím této lhůty (pokud mu nic nebránilo rozhodnout bezodkladně, tedy v intencích § 71 odst. 1 správního řádu). Za situace, kdy v těchto lhůtách není rozhodnutí vydáno, je správní orgán již bez dalšího nečinný; výjimku představují pouze případy uvedené v § 71 odst. 3 pod písm. a) a b) správního řádu, kdy se lhůta prodlužuje o maximálně dalších 30 dní [písm. a)], nebo o lhůtu nutnou k provedení (taxativně vyjmenovaných) procesních úkonů [písm. b)]; k přiměřenosti lhůty posledně zmiňované srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze

dne 17. 2. 2011, č. j. 62 A 8/2010 - 74, publikovaný pod č. 2411/2011 Sb. NSS. Překročení těchto lhůt (lhůtejno, zda lhůt „základních“ či lhůt prodloužených) je nutno vyložit jako nečinnost správního orgánu, nejde-li o případ, kdy je ještě před jejich uplynutím aktivována dozorová pravomoc nadřízeného správního orgánu, ve smyslu ustanovení § 80 správního řádu (na rozdíl od účastníka řízení může být ochrana před nečinností poskytována ex officio realizována ještě v rámci otevřených lhůt – viz § 80 odst. 3 in fine správního řádu).... “ [pozn. zvýrazněno Nejvyšším správním soudem]

[25] Jakkoliv se projednávaný případ liší od případů posuzovaných v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, na které soud odkazoval na str. 3 svého rozsudku, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný začal činit úkony až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí. Úkony učiněné po této lhůtě není možné chápat jako prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu, které by odůvodňovalo závěr, že žalovaný není nečinný.

[26] Dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Z tohoto ustanovení vyplývá, že lhůta pro vydání rozhodnutí pro tento druh žádosti je stanovena jako nejdelší, kterou upravuje zákon o pobytu cizinců. Tato maximální lhůta je stanovena pro případ, že nebude možné rozhodnutí vydat bezodkladně. Ze zjištěného skutkového stavu jednoznačně plyne, že žalovaný nečinil úkony ve věci ihned po podání žádosti, ale až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí.*

[27] Nelze přisvědčit úvaze městského soudu, že časový odstup od úkonů učiněných žalovaným po uplynutí zákonné lhůty, ani od předložení požadovaných dokladů není ve vztahu ke dni rozhodnutí soudu natolik výrazný, aby i s ohledem na zákonem stanovenou délku lhůty pro rozhodnutí ve věci shledal na straně žalovaného průtahy či nečinnost. Touto úvahou, aprobující postup žalovaného, naopak došlo k porušení procesních práv stěžovatelky (právní jistota, zásada rychlosti řízení apod.). Stěžovatelka postupovala v souladu se zákonem, respektovala zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, a protože rozhodnutí ve stanovené době vydáno nebylo, obrátila se s návrhem na nečinnost k nadřízenému správnímu orgánu, který o jejím návrhu nerozhodl. Ačkoliv postupovala v souladu se zákonem, nemá v důsledku závěru městského soudu žádnou právní jistotu, v jakém časovém horizontu bude o její žádosti rozhodnuto. Městský soud ve skutečnosti zhoršil její právní postavení, neboť zákonem stanovená lhůta pro rozhodnutí již uplynula a žádnou jinou lhůtu, ve které by byl povinen správní orgán o její žádosti rozhodnout, soud nestanovil. Se stěžovatelkou lze souhlasit, že okolnost, že správní orgán začal následně činit úkony, nemá za následek zhojení jeho dosavadní nečinnosti. Soud měl tuto okolnost správně zohlednit při stanovení přiměřené délky lhůty, ve které by žalovaného zavázal o žádosti věcně rozhodnout.

[28] To, že žalovaný nerespektoval zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, které jsou sice pořádkového charakteru, nelze přičítat k tíži stěžovatelky. Úvaha, dle které by uplynutí zákonem stanovených lhůt bylo vždy zhojeno následnou činností správního orgánu, nemůže obstát.

[29] Lhůty pro vydání rozhodnutí [viz § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a § 71 správního řádu] lze považovat za jedny z nejvýznamnějších nástrojů ochrany před

pokračování

nezákonnou nečinností veřejné správy. „[J]ejich smysl a účel spočívá především v přesném a jasném vymezení časového úseku, ve kterém má správní orgán rozhodnout či provést jiný úkon. Tím se omezuje případná libovůle či liknavost správního orgánu, a naopak se z hlediska právní jistoty posiluje právní postavení adresáta a chrání jeho práva (zejména práva na včasné rozhodnutí a rovný přístup ke všem účastníkům). Lhůty lze proto charakterizovat jako prostředky preventivně výchovného charakteru, neboť mají předcházet a zabránit vzniku případné nečinnosti.“ Viz blíže FRUMAROVÁ, Kateřina. *Ochrana před nečinností veřejné správy*. Praha: Leges, 2012, s. 54. Lhůty jsou obecně nastaveny tak, aby bylo počítáno s průměrnou náročností jednotlivých fází správního řízení (zahájení, opatřování podkladů, dokazování, případné ústní jednání, hodnocení důkazů, možnost účastníků vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, písemné vyhotovení rozhodnutí a jeho vydání). Městský soud význam stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí v zákoně o pobytu cizinců zcela popřel.

[30] V projednávané věci bylo řízení nepochybně zahájeno okamžikem podání stížnosti spolu s žádostí o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny na Zastupitelském úřadě v Hanoji, což správně dovodil i městský soud. Proto nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že řízení zahájil až dne 9. 9. 2016. Jelikož žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl, nemohou ani následné úkony (výzva k odstranění vad podání a související usnesení o přerušení řízení) a doplnění podkladů zástupcem stěžovatelky jeho faktickou nečinností zhojit. Již ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 Ans 14/2012, bylo uvedeno, že překročení lhůt pro vydání rozhodnutí je nutné vyložit vždy jako nečinnost správního orgánu.

[31] Skutečnost, že stěžovatelka nereagovala ihned po vrácení žádosti, ale až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí, jí nelze vzhledem k dlouhodobě zastávanému názoru žalovaného (srov. odst. 14 tohoto rozhodnutí) přičítat k tíži. Je to žalovaný, kdo odpovídá za vyřízení žádosti, a to i v situaci, kdy je žádost podána na velvyslanectví jako příloha podané stížnosti, která se nedostala do jeho dispozice (srov. také judikatorní závěry uvedené v bodu 4).

[32] To, zda došlo či nedošlo k deklaraci nečinnosti ze strany Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jakožto nadřízeného správního orgánu žalovaného, je zcela irelevantní. Podstatným pro posouzení věci je pouze, zda tento prostředek ochrany stěžovatelka využila a zda byl či nebyl žalovaný nečinný. Výklad nastíněný žalovaným ve vyjádření by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdním závěrům.

IV. Závěr

[33] Nejvyšší správní soud proto považuje za naplněný stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí městského soudu z důvodu nesprávného právního posouzení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení je městský soud vázán zde vysloveným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.

[34] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu